

.....

Н А В І Д С І Ч

Орган Місцевої Організації Союзу Гетьманців Державників у Берліні
Ч. З. Жовтень - 1939. Редагує Колегія.

Б О Г - Г Е Т Ь М А Н - У К Р А Ї Н А !

„ХТО України закоштує - той вже остатися в ній мусить, бо тягне вона кожного народу людину, як магнес залізо. Причиною того „гєнікс льоці": що Україна положення своє має під веселим небом, в повітрі добрім, в землі так родючій, що кличе вона й всіх приваблює до себе. І сміло можу пристосувати слова Павла святого, взяті від Ісаї: ані око не бачило, ані ухо не чуло, ані в серце чоловіче не увійшло те, що Господь наготовив там в Україні тим, що Його люблять. І отся то прекрасна Україна ПОЦАРАНА ТЕПЕР ЗА ГРІХИ СВОЇ, і В ПУСТІ ПОЛЯ ОБЧЕРНУНА ЧЕРЕЗ ОСПАЛІСТЬ та НЕДБАЛЬСТВО Н А Ш Е. Причина того така сама, як в Содомі й Гоморі: велика обильність, в якій плавали й тучилися люди українські, а нажерті стали противитись Господу. За що Бог, порушений гнівом на них за їх незносні і мерзкі поступки, знищив їх державу, і роскоші їх, а самих в неволю до рук поганських віддавши, обернув Україну на пару сот літ до щенту в пустиню"...

/З твору „Дорога певна" з року 1590, київського єпископа Йосифа Верещинського/.

.....

- ВЕЛИКИЙ ЧИН РОДИТЬСЯ З ВЕЛИКОЇ ІДЕЇ І ТУТИ ЗА НЧЮ. -
/Зі старинної мудрости/.

.....

ЗЛОЧИННЕ ЖИТТЯ - ГАНЕБНА Й СМЕРТЬ

/До некрольогу польської державности/

Жирувати на трупі може тільки гієна, байдуже - в звірячій, чи людській шкурі, реготатись над трумною може тільки помилена людина, або нещасна духовна каналія. Тому коли ми стоїмо оце над гробом польської державности, не збираємось ані жирувати на її трупі, ані реготатись з утіхи на її могилі.

Не можемо ми цього робити ані як українці, ані тимбільш як Гетьманці-Державники. Як українців зобов'язує нас до того почуття і нашої безперечної переваги під оглядом потенціоналу фізичної сили - ми ж чисельно двічі сильніші від поляків і друга найбільша нація в Європі! - і почуття нашої великої, традиційної, історичної місії - бути заборолом Європи проти азійщини, яка в розкладових ідеях жидо-монгольських духових мулятів і в скривавлених руках бездушних автоматів - виконавців цілей тих ідей - гепістів несе руїну й загладу європейській культурі й цивілізації. Як Гетьманців-Державників зобов'язує нас до того наш аристократичний дух, що випливає з бажання бути заслужено гідними ролі пробуджувачів і керівників того великого потенціоналу фізичної сили Української нації і виконавців її історичної місії.

Тому, стоячи оце над гробом польської державности, ми можемо тільки ствердити, що за життя отого нещасного сотворіння, яке тепер є тільки тлінними останками, ми гляділи на його чини з Богом нам даною погордою до всего, що низьке, брудне й злочинне, а тепер, по його сконі, співчуваємо тільки матері, що привела на світ оте звиродніле сотворіння - польській нації.

Почуваємось як на похороні гангстера - бандита.

Гангстера, який продовж двадцяти років тероризував, грабив, нищив, палив і мордував.

Гангстера, що продовж двадцяти літ кольонізував, „пацифікував" і „ревіндикував".

Гангстера, який у своїй злочинній праці вирафінувався до тої міри, що для особистої безпеки й для асекурації свого награбленого майна вмів знайти опертя в міжнародньому праві через тих його представників, що самі носили масло на своїх лисинах, або й через тих, що були чесні, але рівночасно безмежно наївні.

Гангстера, який у своїй безличності не знав меж і навіть своє вандальське нищення і палення церков та переслідування таки католицької української Церкви й таки католицьких українських священників покривав своєю релігійною і таки католицькою ревністю та нахабними репрезентаціями в столиці намісника Христа, щоби свою службу сатані маскувати обильним кадиллом Богові.

Але людська й Божа справедливість різняться від безличності отого гангстера тим, що вона має межі. І ще раззакон Христа: хто якою зброєю воює, від неї ж згине - проявився в своїй невблаганій доконечності. Польська державність, оте звиродніле сотворіння, що зазначило своє існування на наших землях злочинними кольонізаціями, „пацифікаціями" й „ревіндикаціями", сконала від тої ж самої зброї!

Що ж можна ще додати до цього понурого, та справедливого некрольогу польської державности? Хіба те, що на ганьбу своїй матері - польській нації - отой гангстер навіть у передсмертній агонії вислав свою банду в наш край і та банда продовжала злочинне діло руїни й морду до останнього віддику конаючого. Розстріли політич-

БІЛІ КОНІ ЗАСТОЯЛИСЬ...

НЕСПОДІВАНО наглий упадок Польщі, це не тільки причина переваги мілітарної сили Німеччини. Ще ніколи мільйонові армії так скоро не валилися, уступаючи тільки чисельності, чи тільки кращій техніці переможця. Ось недавня війна в Іспанії тяглася два роки, хоч перевага національної частини тієї нації – була очевидна. Причини раптового краху Польщі, треба дошукуватися глибше, бо ж, щоб протягом вісімнадцяти днів розпалося все те, що протягом 20-ти літ збиралося, припасовувалося, купувалося на щедрі кредити західно-європейських потуг – тут не досить було охопити крилу армії, чи там відрізати її частину. Не можна також закинути полякам брак шовінізму. Де там! У поляків „нація понад усе” – існує не тільки для обдурювання американських земляків. У поляків Іванів-Молдаванів нема. Ось, хоч би ті чисельні самогубства польських старшин та вищих достойників, про які пише преса, – це ж все докази не тільки порожнього голюлюкання браз, – а глибокого патріотизму, й такої ж національної самовідданості. А проте Польща, на радість нашу, тріснула одразу й тріснула – широко віримо й широко їй бажаємо того, – на довгі-довгі століття...

Німецько-польський зудар – це був двобій двох різних цивілізацій: німецької, випливаючої з органічної духової культури цієї великої нації, та польської, типово „європейської”, з поєднання двох несумірних психік, створеної.

„Як це так сталося, що півтора мільйона людей з нашою високою культурою – мусіли 20 літ критися людям низької культури – польської”? Цей запит Вождя Німеччини з його останньої данцігської промови – оце й є вияснення причини поспішного й докладного розпаду Польщі. Анархічна, жорстока, еґотистична й перфідна – вона мусіла улягти здисциплінованій Німеччині. Вона улягла б і тоді, коли б і взаємовідношення фізичної сили було навіть обернене... Розглядаючи в цім аспекті українську національну справу, треба було б прийти до нацто сумних висновків. Бо хто ж це таке робить, щоб, спокійно приглядаючися до того недавнього дробю, творити у Відні „уряд”?...

Тай підлеглість карпато-українського Уряду „проводові” Іванів-Молдаванів, /про яку писали „націоналісти”/ розуміється, також була подиктована „ідеологією”, розрахованою на свіжу спекуляцію. Чи не в наївності політичній, та в намірах руїнницьких приправляли собі оті два „уряди” білі коні, щоб вїхати урочисто у вільні столиці під оклики „слава”?... Без жертв, без зусиль, отак собі простісенько до кас, де знов знайшлась би валюта та „народ” для попису.

ТА СТАЛОСЯ інакше! Як писали ми в попередньому числі нашого органу – так і сталося: темна політична ніч повисла над волостями – Галицькою і Волинською. Нове потягнення політичного ножа різнуло болуче ще раз по з б о л і л о м у тілі України, що повинно б змусити всіх Іванів-Молдаванів зупинитися у своєму руїнницькому розгоні, а всі „уряди”, що падають жертвою івано-молдаванської спекуляції – мусіли б вже остаточно схилити свої чола перед Тим, Хто одинокий – у ці найтяжчі часи – може викресати силу не тільки на терпіння, але й на дальшу ГОРОТЬБУ. Говоримо про ГЕТЬМАНА ВСІЄЇ УКРАЇНИ!

Говоримо вам – „вожді” й „влади”, застоялись білі коні. В забуття і останнє пониження ведете ви націю! Схаменіться та спиніть ваш рев голосних лозунгів, за які ховаєте ваші дрібні спе-

кулятивні амбіції... Схаменіться, бо впишетеся найчорнішими буквами на сторінках історії Визвольної Боротьби.

А Ви, патріоти-державники, заспокойтесь тим, що: ЧИМ НІЧ ТІМНІША, ТИМ БЛИЩЕ ДО СВІТАНКУ, - ЧИМ ТЯЖЧІ МУКИ - ТИМ СКОРШЕ ДО КІНЦЯ! ВГОРУ ГОЛОВИ, ЗА НАШУ ЧЕСНУ, РЕАЛЬНУ ПАТРІОТИЧНУ У К Р А І Н У!

ЗАХІДНЯ УКРАЇНА В ОБЛИЧчі ЗМІН

ВАЛЯТЬСЯ кордони повоевної Європи. На нуль зійшли Версалі і Сан-Жермени. Вільсонівські кличі в пору воєнних змагань великодержав, не знаходять найменших симпатій. Навпаки, зникають вони з буденної політики, як і параграфи перестарілих і неможлих пактів. Зникають з карти Європи й т. зв. сезонні держави, що були твором Антанти. Сьогодні наглядно бачимо, що творці Версальського миру на ґрунті несправедливості, не далеко вглянули в будуччину. Плиткість демократичних політиків сьогодні ядро зарисувалася. Одною з кардинальних похибок тих політиків, є та, що при закінченні світової війни вони жорстоко покривдили Українську Націю. А саме, що проти волі Українського народу - вони признали окупацію ЗУЗ полякам. Долю цих земель вони припечатали на доггі два десятки років. Творенням легіонів, на чолі з ген. Галлером спричинило упадок, знеможеної в боях з червоними ордами, Галицької Армії, що героїстично боронила свою Батьківщину перед навалом наїздників. ПАНУВАННЯ ляхських сатрапів почалося найбільшими жорстокостями. Наїздницька політика зайців Грабських, Перацьких та Понятовських з їх званою ганебною рільничою реформою довела ЗУЗ до крайньої нужди, зубожіння та руїни. Український селянин не смів і не мав права навіть кусника землі купити у своїй Батьківщині. Українців трактовано не інакше, - як „дзів гайдамацку". Першенство у всім мали зайди-мазури - кольтоністи. Масові арешти й засуди, безмірне тероризування українського населення - викликали рішучий спротив до ляхських наїздників. З року на рік відносини гіршали, аж врешті прийшло до жорстокої пацифікації, спричиненої частинно Іванами-Молдаванами. Двадцять років стелився жорстоко-тернистий шлях перед кожним молодим життям...

На кінець прийшла нормалізаційна політика послів УНДО-ння, яка не принесла в укр.-польських відношеннях найменших змін. Польща в своїй засліпленні вимріяного „імперіялізму" навіть не добачала свого кінця остаточної руїни. Польща, бажаючи знищити укр. нарід, зникла сама з карти Європи, з певністю на завжди. Тепер стоїмо перед доконаним фактом. Польщі не стало.

Західньо-Українські Землі - крім Лемківщини й Холмщини - вирвавшись з драпіжних кігтів Варшави, опинилися в не кращих обіймах північного хижаків. Польський дикун жорстоко мстився за кожний найменший прояв укр. життя до останніх днів. А що сьогодні? Здавалось би - стоїмо перед закритим незрілим. Але так лиш здається. З хвилиною окупації ЗУЗ нашими „визволителями" - перед очима кожного українця пересовується картина всіх московських практик винищення Української нації. З тою хвилиною - кожному українцеві стає перед очима в цілій ширині ДРАМА Українського народу. По той бік Збруча - кровю, зрошений шлях на далеку північ, Соловки й Сибір - мільйонів українців. З сьогоднішнього „визволення" ЗУЗ не можемо радіти, як радіють „визволителі". Бо ж в той сам мент СУЗ переживають найстрашніші жахиття за Українську Справу. Боротьба на СУЗ проти українців велася і ведеться в найбільш ра-

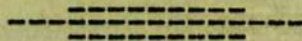

фінований спосіб - одверта й замаскована, явна й підпольна, шляхом масового винищування, фізичного й духового. Головно відбувається посилений наступ Москви проти українського селянства, що являється непримиримим чинником московських зазіхань, та головним консерватором українського національного життя. Ще не так давно, як „Лідови Новіни" /з марта 1939 р./ принесли вістку: „В Києві і в цілій російській Україні збудили велику увагу нові заарядження совітської влади, спрямовані проти українців. Переводиться примусову евакуацію українського населення у більших розмірах у глибину Росії, а на місце переселених - привозять російських колоністів. Останні вісти з України приносять, що в скорому часі на плодючих просторах України завітає свіже марево голоду. Український нарід з своєю невпинною боротьбою з комунізмом, зі своїми найбільшими життьовими й матеріяльними страатами, як жадний інший нарід, на світі, творить головну перепону в розбудові внутрішньої сили СССР".

ТАК, Український нарід хоче жити своїм власним національним життям. А що такий свобідний і повний розвиток та вияв його на зовні забезпечить тільки власна Незалежна Держава, тому Український нарід і дальше буде боротися за Незалежну Україну, що охоплюватиме всі українські етнографічні території, бо нація українська є неподільною - як духово так і фізично. Західньо-Українські Землі, по розвалі Польщі, відійшли під незавидне панування історичного українського окупанта. Але це не зневірить нас в дальшій боротьбі за Незалежну Українську Державу.

ДУХ Великих Українських Гетьманів і Лицарів Козацьких кличе нас до посилення Визвольної Боротьби - на внутрішньому й зовнішньому відтинках - аж ДО ПЕРЕМОЖНОГО КІНЦЯ.

М. Ганин.

ЗА ДЕРЖАВНИЦЬКУ ЛІНІЮ УКРАЇНСЬКОЇ ПОЛІТИКИ

ПЕРЕД лицем сучасних політичних подій, які може будуть мати рішачий вплив на долю Укр. народу, Гетьманці-Державники стоять в тісних упорядкованих і здисциплінованих лавах навколо Гетьманського Роду Скоропадських і його активних сучасних репрезентантів - ЯВП Гетьмана Павла і Гетьманського Сина Данила.

Гетьманці є свідомі того, що їхня місія, яко укр. патрітів і державників також зводиться до того, щоби не допустити більше ніколи невідповідальних людей і організацій до керування укр. політичним життям.

Приклади страшної руїни з Великої України від кінця 1918 р. аж до сьогодні і недостойне видовище хуторянської карпато-української шарпаніни з недавніх днів, мають бути відстрашующим образом для всіх чесних українських людей, що не на словах, але на ділі дбають про долю національно-державницької української Справи та мають в собі бодай мінімальне почуття національної гордості і чести! Ці українські люди мусять знати, що недостойна поведінка певної категорії укр. діячів і цілих організацій та політичних груп, опортуністичних і безхребетних в своїй істоті, приносить завжди лише шкоду цілій укр. справі та є власне величезною провокацією і проанацією українського імени перед культурним світом, який через це звикає без симпатії і поваги дивитися на Укр. Визвольні Змагання, кваліфікуючи і розцінюючи їх вельми низько й несправедливо.

Український Гетьманський Державницький Центр високо тримає Український Прапор і, в майбутній об'єктивній історичній оцінці, його ім'я високо піднесеться в очах цілого Укр. народу, саме через цю достойну і гідну позицію, яку так тяжко є утримувати сьогодні через нерозумну поведінку частини укр. людей, які по своїй сліпоті й легкодушності розмінюють укр. національно-державну справу на недостойну шарпанину й авантури...

Нашим завданням подбати про те, щоб чужі чинники привчилися з повагою дивитися на нас українців, бо без цього кожна їхня поміч була б для українців лише понижуючою і образливою.

Особливо нам Гетьманцям-Державникам залежить на тому, щоб в очах великого, культурного німецького народу запанувала нарешті справна й об'єктивна оцінка про наші Визвольні Змагання, щоб, борони Боже, ці Визвольні Змагання не утотожнювалися з тією убогою чинністю деяких здеклясованих укр. емігрантських „політиків“, які з легкістю перекидають свої „орієнтаційні бази“ та без розбору й охоче пропонують свої послуги, гідко оперуючи при тому іменем Українського народу!

Гетьманці були й є цільними українськими людьми. З відкритим обличчям стоять вони перед чужим світом і перед своїм укр. загальом, як непохитні борці за потоптані національні права Українського народу.

В душах Гетьманців панує повна гармонія і їхні діла й наміри підпорядковуються лише одній Ідеї - лицарському служенню своїй Батьківщині!

Здобуття і тривале закріплення власної незалежної укр. державності, ось що є завжди вихідним становищем практичної гетьманської політики. І саме це, ніщо інше завжди буде визначати наше відношення як до зовнішнього світу, так і до цілого укр. загалу, до всіх його клас, партій і груп!

Микола Гострий.

ВІД УПРАВИ МОСГД У БЕРЛІНІ

Ми Гетьманці-Державники віримо, що консолідація укр. світу не прийде сама від себе, але за неї мусимо боротися. Це слова й фрази, але діла й чини будуть рішальними чинниками в цій боротьбі. Тому ми всюди вимагаємо ревізії дотеперішнього українського політичного життя, як основу до нашого внутрішнього переродження та початок до консолідації всіх духових і фізичних сил, як української еміграції так і цілого українського світу. Ми боремося за те, щоби в першу чергу всі українці усвідомили собі свої хиби й слабощі, бо лише з того може початися правдиве відродження укр. державницького духа. Особливо будемо далі боротися зі всіма українськими групами, що на вказівки наших ворогів роблять розкладову роботу в українському організмі, і стремітимемо щоби такі групи опинилися поза межами життя і праці українського Визвольного Руху.

З вірою у свої власні сили й в наше правдиве діло працювала МО СГД до досягнення собі поставленої мети. В біжучому році відбула МО І4 загальних зібрань з викладами на ідеологічні та політичні теми, з оглядом загальноєвропейських подій та їхнього впливу на українську політичну проблему, й наше становище до них.

З більших докладів треба вичислити: п. полк. В. Мурашка - „Чарпатська Україна та її соціальна й політична проблема“, п. Тимкова З. - „ОУН і націоналізм“, п. К. Косача - „Націоналізм на

Східніх Українських Землях" та політ. доповіді п.полк. Гомзина. 6-го травня відсвяткувала МОСГД Річницю Відновлення Гетьманату в Україні. Свято відбулося при значній участі місцевого й позаберлінського українського Громадянства та німецьких Гостей. На Святі була присутня Вельможна Гетьманська Родина та Його Світлість ЯВПГетьман Павло.

28-го травня, на Заклик Пралата Д-ра Вергуна до всіх укр. Організацій, МО взяла участь в Службі Божій та Панахиді над могилою Державного Секретаря Військових Справ ЗУНР, полк. Д. Вітовського та його адютанта, чет. Чучмана. Начальник зложив вінок на могилі в імені Організації.

Новопокликаний в життя Відділ Пропаганди при МОСГД розпочав цільну діяльність, започатковуючи її виданням органу „На Відсіч". Праця Організації не пішла на марно. До МО вступило понад 20 нових членів, а великого числа прихильників Гетьманської Ідеї - не можна в сучасний мент сконстатувати.

Наш дороговказ на майбутнє - це слова ЯВПГетьмана зі Свята 29-го Квітня:

...,,НАС УСІХ ЄДНАЄ ОДНА ВЕЛИКА ІДЕЯ, НАС ЄДНАЄ ГОРЯЧА ЛЮБОВ ДО НАШОЇ РОЗШИМАТОВАНОЇ БАТЬКІВЩИНИ Й ГЛУБОКА ВІРА В ТЕ, ЩО - ЯКІ Б НЕ ПОВСТАЛИ ДЛЯ НАС ТЯЖКІ ЧАСИ - МИ БУДЕМО НЕВПИННО ЙТИ ШЛЯХОМ ЛЮБОВИ ДО НАШОГО НАРОДУ, ШЛЯХОМ ЧЕСТИ, МОРАЛІ, ПОСТІЙНОЇ РОЗУМНОЇ АКТИВНОСТІ Й ВІРНОСТІ ВЗЯТИМ НА СЕБЕ ОБОВ'ЯЗКАМ, ТИМ ЄДИНИМ ШЛЯХОМ, ЩО ДОВЕДЕ НАС ДО ОСЯГНЕННЯ НАШОЇ МЕТИ - СТВОРЕННЯ САМОСТІЙНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ".

Ох, як би то сталось, щоб ви не вертались,
Щоб там і здихали, де ви поросли!
Не плакали б діти, мати б не ридала,
Не чули б у Бога вашої хули;
І сонце не гріло б смердячого гною
На чистій, широкій, на вольній землі;
І люде б не знали, що ви за орли,
І не покивали б на вас головою...

/Уривок з поеми „Посланіє" - Шевченка/.

МАГІ ДІЮТЬ...

На Карпатській Україні є такий звичай - виганяти сатану. Серед цілого ряду забобонів є він чи не найбільш поширений, і населення Карпат завзято вірить, що „духа" вигнати можна, а тим самим можна вилікувати хорого.

А робиться це так: у „глузу" беззоряну ніч до церкви заводять в асисті шептух та „характерників", душевно-хорого. Десь у кутку блимає затінена свічечка. На горіщі церковник качає порожню бочку. Несеться згори глухий грюкіт. Створюється тяжкий містичний настрій. Істеричні жінки верещать, мужчини зі страху вибалують очі. Церковник читає спеціальну молитву... Та не тільки темні „руснаки" люблять магичні штучки. В них кохаються, як бачимо також і „вожді" нації понад усе". В числі її.

„Пробоем“ оповідає редакційна колегія про те, як то „зібралася кумпанія“ на „II-ий Велик Збір Нації понад усе“. Для посилення вражіння, дєрвиші умістили на першій стороні два портрети „вождів“. Один з них у чорній керєї. Підпис присвячений одному з них: „Слава Україні – Вождєві Слава“. Далі якась „порожня бочка“ бубонить про те, як там усе відбувалося. Були там, виходить, самі присяги та прокльони. Слова падали добірні, все з Біблії: „Осіни, Вожду, уми цього збору“. Це добре було прошено. Ще треба би було додати: та „вкинь хоч крихту чєсти і пуття в наші серця“.../ Далі йде поетична містика: „Ось, ось на тлі цього зарисовується імпазантна постать Величя /все, розуміється, з великої букви/, котрий серед темряви й теміні... сотворив ВГО – ОУН. „Потім читають навістоячки „завіщання вождя“, упавшого в Ротердамі на пуделочко, підсунене „організованим“ Іваном-Молдаваним. Ще далі гойкнули трічі „Слава“ /певно притишеними голосами, бо ж так ліпше ціє/, і ще раз присягали, і знов клялися: „Поборювати безоглядно всі українські групи“. Пєрно витиснули трохи крові з перста одної з „вождівських гієн“, бо ж не годиться атраментом підписувати акти „III-го збігорища „валленродів“. Далі брав ще, і ще раз слово – рече не розбереш, котрий „вожд“, а те оповідання кінчається: „присмилайте перєцплату“!

К і н ч и л и р е а л ь н о...
В Шікаго отакі „великі збори“ для доповнення урочистости – роздягають ще до гола якусь „Соньку – золотую ручку“, а вона тримає ножаку, на яку „вожди“ уже й клянуться. Є в тім зміст: „цим, мовляв, побідиши“. Аматори нашої „націоналістичної містики“ певно че забудуть на III-й збір оту малу деталь вєвести. Тоді вже напевно „безоглядно поборють всі українські групи“, й мета апольогетів „роскоши крові й ножа“ буде зовсім осягнута.

...Че думай, Шановний читачу, що ми радісно й щиро сміємось з отого трам-та-драту наших валюхївців. Чого вони тільки не видумують! Яких тільки способів не вживають, щоб приспати політичну чуйність нашого обездоленого народу.

Не лякає їх ніяка перешкода, не стримує їх ніяка біда. Ось новий потяг політичного ножа різонув по нашій справі. Нєвже ж і в обличчі маєстату нової руїни не спинять вони плюгавити все те, на що спромоглися минувші покоління?! А як не спинять, так нєвже ж і далі українське Громадянство дозволить їм глузувати зі всього, що для кожного українського патріота творить національну вартість? Нєвже ж і далі всі ці пройдисвіти – Івани-Молдавани – будуть приправляти „уряди“ та тим зривати решту сотиків, які лишилися ще в посіданні наших людей?

ПОПЕРЄДРУЄМО ще раз: СТЄРЄДИМОСЬ, ПІОХАТЬНОЇ ПРОВОКАЦІЇ, яку припрагляють Українській Нації всі оті „збори“.

ЩО ПРО ЦЄ ДУМАТИ?...

Др. М. Самойлович, як наочний свідок сумної пам'яті вибриків ОУН, що додела до трагедії Карпато-українську державу, подав в Комунікаті Гетьманської Управи з дня 5.VI.-39 р. документальні дані про злочинність „вождів“ до загального відомо. Ча це п. Розсоха, як один із заціплєних, в своїому часописі „Пробоем“ п. з. „Проти провокацій“ заперечив правдивість поданих відомостей в Комунікаті ГУ, називаючи їх брєхнею.

Др. М. Самойлович, щоб в'яснити – хто брєше – запропонував в одвертому листі „вождям“ покликати його до суду за „брєхню“,

пропонуючи Укр. Громадський суд, або цивільний німецький чи чеський. Пан Розсоха, в відповідь на одвертий лист Д-ра М. Самойловича - „рибрав“... суд бур. Карпато-Укр. Влади...
Однак, хоч Др. М. Самойлович і на цей суд погодився, /а міг би не згодитися/ - п. Розсоха, хоч минув уже визначений речинець, не дотримав свого слова й до сьогодні не спромігся на крихітку чести й громадянської відваги, щоб перед своїм Українським судом очистити себе від закинутих тяжких обвинувачень, де грає роллю національна справа. Це яскраво говорить про „вождівську“ мораль та доказує - не знати, котрий вже раз - ХТО РОЗПІНЯВ КАРПАТО-УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ НА МАДЯРСЬКИХ ШТИКАХ. /Нижче подаємо другий одвертий лист Д-ра М. Самойловича - Редакція/.

У своїй „Відповіді“ /див. ч. 8 часопису „Пробоем“/ на мій одвертий лист /див. ч. 9 „Нація в Поході“/, в якому я обстоював правдивість відомостей, поданих у Комунікаті Гетьманської Управи з 5.УІ.- 39 року про події на Карпатській Україні й сумну, щоб не сказати більше, роллю „рождів“ укр. „націоналістів“ у підготовці й перебігу тих подій, др. Розсоха пише: „З намічених ним /то-пак много/ судів, вибираю український і даю цю справу під суд Влади Карпатської України“.

Проти такого „рибору“ я міг би й запротестувати, бо ж др. Розсосі запропоновано було рибрати, після вподоби, між українським ГРОМАДСЬКИМ і цивільним /німецьким або чеським/ судами, про суд якоїсь одної з бурших українських „влад“ не було моги. Що ж др. Розсосі не дуже то хотілося риступати хоч би й в ролі позивника перед укр. Громадським судом - я добре розумів а тому й не опротестував такого його „ршення“ і терпеливо чекав, коли фото нарешті мене закличуть до суду Влади Карпатської України... Але чекав я даремно, пройшло вже більш ніж 2 місяці з дня опублікування „Відповіді“ др. Розсохи, а про суд „ні слуху, ні духу“. Отже одно з двох: або Влада Карпатської України, добре знаючи що і як робилося на Карпатській Україні, не побажала прийняти на себе роллю судді між др. Розсохою і мною, або ж сам др. Розсоха, змиркувавши, що суд не випав би в його користь, вирішив зрезигнувати від судового процесу, як уже це він зробив перед 4-ма місяцями, коли загрозив притягнути до суду членів Т-ва „Просвіта“ в Празі за те, що вони йому сказали відверто на зібранні, якої вони про нього думки.

Чи так чи йнакше, але не закликання мене до суду - свідчить про те, що відомости подані з моїх слів у Комунікаті Гетьманської Управи є правдиві, а стаття др. Розсохи „проти провокацій“ /див. „Пробоем“ ч. 5-6/ принайменше не відповідає дійсності.

Др. Микола Самойлович.

Прага, ІО.Х.- 1939.

Adresse der Redaktion: "NA WIDSITSCH" - Berlin W 30, Nollendorfplatz 6, 2 Treppen.

